

לאכילה, ולא לעולה שהיא כליל ואינה נאכלת.

ולדברי רבי יוסי בר בון – סברא היא, שהפסח שהוא קדשים קלים, ישתנה לשלמים שהם קדשים קלים, ולא לעולה שהיא קדשי קדשים.

יש שהיו אומרים, שדין זה שהפסח הקרב בשאר ימות השנה משתנה להיות שלמים, אמור רק כששחטו לשם שלמים, אבל אם שחטו לשם קרבן אחר, לא נשתנה להיות שלמים.

- **ולדברי רבי יוחנן משמו של רבי חנינה, כל ששינה את שמו מפסח, והקריבו לשם קרבן אחר, אפילו לשם עולה, הרי זה נעשה שלמים, והרי הוא כשלמים שנשחטו לשם עולה, שהם כשרים, שלא נאמר, "וְאִם מִן הַצֶּאֱן קָרְבָּנוֹ לְשִׁלְמִים לְה'", אלא "וְאִם מִן הַצֶּאֱן קָרְבָּנוֹ לְזֶבַח שְׁלָמִים לְה'"; לומר, שכל שנזבח, הרי הוא שלמים. [א] ולפירוש בעל קרבן העדה, נסתפקו בגמרא, מה הדין, כששחט את הקרבן הזה לשם עולה, על מנת להקטיר את בשרו למחר. האם מאחר שחשב לשם עולה, ובעולה מחשבה כזו היא מחשבת פיגול, כי מחשב מחשבת הקטרה חוץ לזמנו על דבר שיש להקטירו, ולכן נתפגל הקרבן. או מאחר שדין הקרבן באמת הוא שלמים, שאין מקטירים את בשרם, נמצא שלא חישב מחשבת הקטרה חוץ לזמנו, על דבר שיש להקטירו, ולכן לא פיגל. [ב] ולפירוש בעל תקלין חדתין, נסתפקו בגמרא, האם כששחט לשם עולה, הדבר נחשב כמחשבת פסול, ומעתה אין הקרבן מתפגל במחשבת פיגול, (שמתכוון לעשות אחת מההקטרות לאחר זמנו), כי אין קרבן מתפגל אלא כשהיה בו מחשבת פיגול בלא פסול נוסף. או שמחשבת עולה אינה נחשבת מחשבת פסול, והשלמים כשרים לגמרי, והקרבן ראוי להתפגל במחשבת פיגול].**

פסח ששחטו בזמנו לשמו ושלא לשמו

הפסח בזמנו, כשר רק אם נשחט לשמו, אבל אם נשחט שלא לשמו, הוא פסול.

ומבואר במסכת פסחים, שאם נשחט בזמנו, לשמו ושלא לשמו, גם כן הוא פסול.

פסח ששחטו קודם זמנו

לשמו ושלא לשמו

קודם הפסח, הפסח כשר רק אם נשחט שלא לשמו [ואפילו אם רק בסוף השחיטה אמר ששוחט שלא לשמו], אבל אם נשחט [שחיטה שלימה] לשמו, הוא פסול.

ואמרו, שכשם שאם בתחילת השחיטה לא אמר כלום, ובסופה אמר ששוחט שלא לשמו, הפקיעה סוף השחיטה את תחילתה, שהיה הפסח עומד מן הסתם לשמו